

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 745

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 8 noiembrie 2010

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.119 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule	2-3		
Decizia nr. 1.152 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule	4-5		
Decizia nr. 1.159 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	5-6		
Decizia nr. 1.178 din 30 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	6-8		
Decizia nr. 1.196 din 30 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	8-10		
Decizia nr. 1.261 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 ³ alin. 1 teza ultimă din Codul de procedură penală	10-11		
		Decizia nr. 1.293 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal și art. 278 ¹ alin. 8 și 9 din Codul de procedură penală	12-13
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		1.527. — Ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale pentru aprobarea unor precizări suplimentare aplicabile contractelor de tip strategic sau de grant semnate de beneficiarii de finanțare nerambursabilă din Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane” în perioada 2008—2010	14-15
		2.435/2.631. — Ordin al ministrului dezvoltării regionale și turismului și al ministrului finanțelor publice privind modificarea Ordinului ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și locuințelor și al ministrului economiei și finanțelor nr. 1.147/2007/620/2008 pentru aprobarea categoriilor de cheltuieli eligibile în cadrul axei prioritare „Asistență tehnică” din cadrul Programului operațional regional 2007—2013	15
		ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL	
		3. — Hotărâre privind interpretarea art. 29 alin. (10) din Legea nr. 35/2008, cu modificările și completările ulterioare	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.119**

din 23 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Societatea Comercială „Costi Flavius Automobile” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 606/115/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 567D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 609—612D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Rusalin Rafael Iova, de Societatea Comercială „Costi Flavius Automobile” — S.R.L. din Timișoara, de Andrei Ion Bihoi și de Societatea Comercială „Noni Cătălin” — S.R.L. din Timișoara în dosarele nr. 2.266/115/2009, nr. 1.514/115/2009, nr. 1.531/115/2009 și nr. 1.012/115/2009 ale Tribunalului Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal în toate aceste dosare se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 609—612D/2010 la Dosarul nr. 567D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 606/115/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Societatea Comercială „Costi Flavius Automobile” — S.R.L. din Timișoara în cadrul unui recurs având ca obiect soluționarea contestației unui act administrativ-fiscal.

Prin încheierile din 4 decembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.266/115/2009, nr. 1.514/115/2009 nr. 1.531/115/2009 și nr. 1.012/115/2009, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată de Rusalin Rafael Iova, de Societatea Comercială „Costi Flavius Automobile” — S.R.L. din Timișoara, de Andrei Ion Bihoi și de Societatea Comercială „Noni Cătălin” — S.R.L. din Timișoara în cadrul unor cauze administrative având ca obiect soluționarea contestațiilor unor acte administrativ-fiscale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, întrucât încalcă principiul nediscriminării produselor importate față de produsele interne, taxa pe poluare fiind percepută numai pentru autoturismele înmatriculate în Uniunea Europeană și reînmatriculate în România, în timp ce pentru autoturismele deja înmatriculate în România, taxa nu mai este percepută la o nouă înmatriculare. Față de dispozițiile art. 90 din Tratatul C.E., apreciază că statele membre ale Uniunii Europene au obligația de a respecta cu prioritate dispozițiile acestui tratat, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 11 din Constituție, tratatele ratificate de Parlament potrivit legii fac parte din dreptul intern, iar în cazul în care un tratat la care România urmează să devină parte cuprinde dispoziții contrare Constituției, ratificarea lui poate avea loc numai după revizuirea Constituției.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât adoptarea unei norme juridice într-o anumită formă ține de opțiunea legiuitorului, dar preeminența normelor de drept comunitar obligatorii față de dispozițiile legale interne, precum și caracterul contrar al legislației naționale cu cea comunitară se apreciază de către instanțele naționale, așa cum rezultă din art. 148 din Constituție.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 a urmărit suspendarea procedurii de „infringement”, respectiv procedura privind constatarea încălcării de către România, ca stat membru al Uniunii Europene, a normelor comunitare în vigoare, în speță ale art. 90 din Tratatul C.E., prin reglementarea taxei de primă înmatriculare.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul conținut:

„Art. 4. — *Obligația de plată a taxei intervine:*

a) *cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România;*

b) *la repunerea în circulație a unui autovehicul după încetarea unei excepții sau scutiri dintre cele la care se face referire la art. 3 și 9.”*

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că sunt încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 148 alin. (2) și (4) referitoare la integrarea în Uniunea Europeană, raportate la art. 110 (ex-art. 90 din TCE) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, versiunea consolidată (Tratatul de la Lisabona), intrat în vigoare la data de 1 decembrie 2009.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se poate pronunța numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, sunt neconstituționale prevederile din legi sau ordonanțe ale Guvernului care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției.

Prin urmare, Curtea Constituțională nu este competentă să analizeze conformitatea unei prevederi din dreptul național cu

dispoziții din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene prin prisma art. 148 din Constituție, astfel cum solicită autorul excepției de neconstituționalitate. Competența de a stabili dacă există contrarietate între legea națională și o normă europeană aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o soluție corectă, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene la Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

În același sens s-a pronunțat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 137/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, prin care a mai reținut că, în situația în care s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar putea ajunge la un conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce este inadmisibil.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, raportat la prevederile art. 148 alin. (2) din Constituție — care consacră *principiul priorității de aplicare* a prevederilor „*tratadelor constitutive ale Uniunii Europene*” și a „*celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu*” față de „*dispozițiile contrare din legile interne*” — este inadmisibilă, întrucât privește aspecte ce țin de aplicarea legii, ceea ce nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, ci a instanțelor judecătorești. De altfel, unele instanțe de judecată române au solicitat deja Curții de Justiție a Uniunii Europene să se pronunțe printr-o hotărâre preliminară cu privire la interpretarea art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la compatibilitatea reglementării naționale referitoare la taxa pe poluare cu această normă europeană ce reglementează interzicerea impunerii asupra produselor din alte state membre a unor taxe superioare celor care se aplică produselor naționale. (A se vedea, cu titlu exemplificativ, cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Curtea de Apel Târgu Mureș la data de 15 martie 2010 — Daniel Ionel Obreja/Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Mureș, Administrația Fondului pentru Mediu, cerere ce formează obiectul Cauzei C-136/10 și care este publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene Seria C161 din 19 iunie 2010.)

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Societatea Comercială „Costi Flavius Automobile” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 606/115/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, de Rusalin Rafael Iova, de Societatea Comercială „Costi Flavius Automobile” — S.R.L. din Timișoara, de Andrei Ion Bihoi și de Societatea Comercială „Noni Cătălin” — S.R.L. din Timișoara în dosarele nr. 2.266/115/2009, nr. 1.514/115/2009, nr. 1.531/115/2009 și nr. 1.012/115/2009 ale Tribunalului Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.152

din 28 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Benke Károly — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Dorel Dorobanțu în Dosarul nr. 11.360/CA/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.360/CA/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată de Dorel Dorobanțu într-o cauză având ca obiect obligarea la restituirea sumei aferente taxei pe poluare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederea legală criticată, reglementând taxa pe poluare, este retroactivă, în sensul că taxa în cauză, deși a fost instituită printr-o ordonanță de urgență care a intrat în vigoare la data de 1 iulie 2008, se aplică și autoturismelor înmatriculate în perioada 1 ianuarie 2007—30 iunie 2008.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise

depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, care au următorul cuprins:

„Art. 11. — Taxa rezultată ca diferență între suma achitată de contribuabil în perioada 1 ianuarie 2007 — 30 iunie 2008, cu titlu de taxă specială pentru autoturisme și autovehicule, și cuantumul rezultat din aplicarea prezentelor prevederi privind taxa pe poluare pentru autovehicule se restituie pe baza procedurii stabilite în normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, prin Decizia nr. 499 din 7 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 21 mai 2009, și Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2010, cu privire la constituționalitatea art. 11 din ordonanța de urgență, a statuat că „taxa instituită inițial prin art. I din Legea nr. 343/2006 avea un pronunțat caracter de taxă pe poluare, o atare concluzie fiind întărită de faptul că anexa nr. 4 din lege stabilea că valoarea taxei depinde de capacitatea motorului, de standardele de emisie și de vârsta autovehiculului. Art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 redefineste taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, astfel cum rezultă și din prevederile art. 4 și art. 14 alin. (2) din aceeași ordonanță de urgență, stabilind că obiectul ordonanței de urgență menționate îl constituie autovehiculele înmatriculate pentru prima dată în România.

Prin urmare, Curtea a reținut că redefinirea unei taxe printr-un act normativ distinct față de cel inițial nu echivalează cu instituirea unei noi taxe, atât timp cât natura juridică a celor două taxe este identică.

Faptul că inițial taxa a fost definită ca taxă specială pentru autoturisme și autovehicule și ulterior a fost definită drept taxă pe poluare nu poate acredita ideea că se instituie taxa pe poluare pentru trecut, câtă vreme respectiva taxă formase deja obiectul unor acte administrativ-fiscale (decizii de impunere), care, la momentul contestării lor, fuseseră aduse la îndeplinire prin plată voluntară, iar art. 11 din ordonanța de urgență viza numai restituirea sumei plătite în plus de contribuabil față de cuantumul datorat. Astfel, natura juridică a taxei a rămas nealterată — taxă pe poluare —, ceea ce s-a modificat a fost doar modalitatea de calcul al acesteia și diminuarea cuantumulului său.”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Dorel Dorobanțu în Dosarul nr. 11.360/CA/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 1.159

din 28 septembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (2)
din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Dan Dumitriu în Dosarul nr. 3.054/204/2009 al Judecătoriei Câmpina — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.054/204/2009, **Judecătoria Câmpina — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**. Excepția a fost ridicată de Dan Dumitriu într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât „privează partea de dreptul de a supune cauza dezbaterii sau controlului judecătoresc al unei instanțe de apel, fiind trimisă direct instanței de recurs care o soluționează definitiv și irevocabil”.

Judecătoria Câmpina — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, precizând că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește exercitarea căilor de atac, nu este contrară principiului accesului liber la justiție, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie

2002, cu modificările și completările ulterioare. Textul de lege criticat are următorul conținut:

— Art. 34 alin. (2): „(2) *Hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului. Motivarea recursului nu este obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței. Recursul suspendă executarea hotărârii.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate textul de lege ce formează obiect al acesteia contravine dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și în art. 21 care garantează dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare similară și prin raportare la aceleași prevederi constituționale ca și în cauza de față, putând fi menționată în acest sens Decizia nr. 955 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 27 decembrie 2007. Cu acel prilej, Curtea a observat că, în jurisprudența sa constantă, a statuat că accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înlăptuiește justiția, iar legiuitorul are competența exclusivă

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Dan Dumitriu în Dosarul nr. 3.054/204/2009 al Judecătoriei Câmpina — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.178

din 30 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

de a reglementa cu privire la regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și cu privire la exercitarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, astfel că poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Totodată, Curtea a reținut că Legea fundamentală nu cuprinde prevederi prin care să se stabilească căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind în art. 129 că acestea se exercită „în condițiile legii”. De aceea, instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește exercitarea căilor de atac, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor, nu este contrară principiului accesului liber la justiție. Cu privire la principiul egalității, Curtea a statuat că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Or, toți cetățenii aflați în ipoteza descrisă de textul de lege criticat pot folosi calea de atac a recursului împotriva hotărârii prin care s-a soluționat plângerea contravențională, așa încât nu poate fi reținută nici critica privind încălcarea art. 16 din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, atât soluția deciziei menționate, cât și argumentele pe care aceasta s-a bazat își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Wu Yuehua în Dosarul nr. 2.022/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București, care formează obiectul Dosarului nr. 354D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, însoțit de domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză. Se constată lipsa părții Oficiului Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 355D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate,

ridicată de Cao Weijun în Dosarul nr. 8.641/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, însoțit de domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză. Și în acest dosar se constată lipsa părții Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că ambele dosare se află la al doilea termen de judecată, iar partea Oficiul Român pentru Imigrări a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Autorii excepției și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 355D/2010 la Dosarul nr. 354D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorilor excepției de neconstituționalitate. Aceștia susțin că textele de lege criticate sunt neconstituționale întrucât îi obligă să se întoarcă în China, țară în care ar urma să fie supuși unor tratamente inumane ca urmare a încălcării legii chineze a planificării familiale, în condițiile în care au câte 2 copii născuți în România.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, apreciind că se justifică menținerea jurisprudenței în domeniu a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 11 decembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.022/4/2008 și nr. 8.641/4/2008, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepțiile au fost ridicate de Wu Yuehua și Cao Weijun în cauze având ca obiect soluționarea plângerilor împotriva unor hotărâri ale Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererilor de acordare a statutului de refugiat sau a protecției subsidiare.

În motivările excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale din cauza lipsei de precizie și claritate cu privire la riscul de a fi supus la „tratamente sau pedepse inumane ori degradante” ca motiv de acordare a protecției subsidiare, noțiunile folosite de textele de lege criticate fiind vagi și imprecise. Acestea permit interpretări eronate cu privire la natura și conținutul pedepselor și tratamentelor inumane ori degradante, ceea ce este contrar jurisprudenței în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului. Se arată că textul de lege criticat „nu circumscrie destul de clar și neechivoc situațiile concrete considerate ca tratamente sau pedepse inumane ori degradante”, astfel că este posibil ca solicitanților să li se refuze acordarea protecției subsidiare în România.

Judecătoria Sectorului 4 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere exprimat în Dosarul nr. 354D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, astfel cum s-a pronunțat Curtea Constituțională în numeroase rânduri.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor prezenți, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut:

— Art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2: „*Protecția subsidiară:*

(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...]*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante; [...].”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție care interzic tortura și pedepsele sau tratamentele inumane ori degradante, raportate la dispozițiile art. 3 — „*Interzicerea torturii*” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate oferă cetățenilor străini sau apatrizilor care nu îndeplinesc condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat posibilitatea de a beneficia de o altă formă de protecție din partea statului român, denumită *protecție subsidiară*. Astfel, protecția subsidiară poate fi acordată acestora dacă există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își aveau reședința obișnuită, vor fi expuși unui risc serios, și dacă aceștia nu pot sau, din cauza existenței acestui risc, nu doresc protecția acelei țări. Dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 explicitează noțiunea „*risc serios*”, iar Curtea observă că, în definirea acesteia, legiuitorul român folosește termeni identici cu cei pe care Consiliul Uniunii Europene a înțeles să îi utilizeze în reglementarea aceleiași problematice, mai exact în art. 15 din Directiva 2004/83/CE din 29 aprilie 2004 privind standardele minime pentru calificare și statutul cetățenilor țărilor terțe sau apatrizilor ca refugiați sau ca persoane aflate în nevoie de protecție internațională și conținutul protecției acordate, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 304 din 30 septembrie 2004, P.0012—0023, directivă pe care Legea nr. 122/2006 o transpune la nivel național, așa cum rezultă din mențiunea cuprinsă în finalul acesteia. De asemenea, Curtea mai observă că în preambulul acestui act european se prevede la pct. 5 că regulile privind statutul refugiaților trebuie completate prin măsuri referitoare la forme de protecție subsidiară, iar la pct. 24 din același preambul se precizează că protecția subsidiară trebuie să fie complementară și adițională protecției refugiaților prevăzute de Convenția de la Geneva.

În ceea ce privește criticile formulate de autorii excepției prin raportare la art. 22 alin. (2) din Constituție și la art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că textele de lege criticate reprezintă, prin însăși forma suplimentară de protecție pe care o instituie în favoarea acelor străini care nu îndeplinesc condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, o modalitate de concretizare a rigorilor impuse de necesitatea respectării de către statul român a principiului fundamental referitor la interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.

Totodată, Curtea constată că prevederile legale ce formează obiect al excepției de neconstituționalitate se conformează exigențelor rezultate din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privitoare la calitatea legii naționale. Aceasta deoarece dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia acestea i se adresează să înțeleagă condițiile în funcție de care i se poate acorda forma de protecție solicitată, astfel că nu se poate reține critica referitoare la pretinsa lipsă de precizie și claritate a acestora.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Wu Yuehua și Cao Weijun în dosarele nr. 2.022/4/2008 și nr. 8.641/4/2008 ale Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.196

din 30 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Yessil Sukru în Dosarul nr. 37.680/3/2005 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 37.680/3/2005, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Yessil Sukru într-o cauză având ca obiect săvârșirea unor infracțiuni de evaziune fiscală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate consacră o situație de discriminare între inculpații care au săvârșit infracțiunea de evaziune fiscală, dar care nu se mai află la primul termen de judecată, în raport cu cei care încă se află în faza de urmărire penală sau de judecată anterior primului termen de judecată, întrucât numai acestora din urmă li se poate aplica textul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005. Se susține că din moment ce autorul excepției a fost trimis în judecată înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 241/2005, nu a putut beneficia de prevederile legale mai favorabile. Totodată, se consideră că în aceste condiții se impune eliminarea din cuprinsul art. 10 a referirii cu privire la perioada de timp în care persoana urmărită penal sau trimisă în judecată poate acoperi prejudiciul și poate beneficia de avantajele legale ce decurg din textul legal criticat.

Tribunalul București — Secția a II-a penală, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care au următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în

aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amenda. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că în repetate rânduri s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea textului criticat în raport cu critici similare de neconstituționalitate. Astfel, prin deciziile nr. 272 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 20 aprilie 2010, nr. 1.053 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, nr. 802 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, nr. 1.084 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009, nr. 1.594 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 15 ianuarie 2010, Curtea a statuat că legiuitorul este liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru această faptă.

Totodată, principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea prejudiciului cauzat prin infracțiunea săvârșită este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat.

De asemenea, pentru a evita discriminările ce se pot naște între inculpați cu privire la aplicarea textului art. 10 alin. (1) din lege în funcție de data primului termen de judecată, în acord cu Decizia nr. 932 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2006, primul termen de judecată poate fi considerat cel imediat următor datei intrării în vigoare a Legii nr. 241/2005, indiferent de faza în care se află judecarea procesului penal.

Mai mult, învinuitul sau inculpatul, după caz, are posibilitatea să achite integral prejudiciul cauzat fie în cursul urmăririi penale, fie în cursul judecății până la primul termen de judecată. Cuantumul prejudiciului cauzat este cel care rezultă din actele dosarului, și anume din rechizitoriu sau din actele financiar-contabile existente la dosar.

În fine, legiuitorul este liber să acorde anumite măsuri de favoare cu caracter penal, condiționat de repararea prejudiciului cauzat tocmai pentru a încuraja comportamentul activ al inculpatului/învinuitului/făptuitorului în sensul diminuării consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite și pentru a repune în circuitul bugetar sumele de bani ce au constituit obiectul prejudiciului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Yessil Sukru în Dosarul nr. 37.680/3/2005 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.261

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140³ alin. 1 teza ultimă din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140³ alin. 1 teza ultimă din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristi Costel Cojocar în Dosarul nr. 8.835/86/2009 al Tribunalului Suceava și de Paul Badea în Dosarul nr. 2.442.1/30/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 49D/2010 și nr. 1.901D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.901D/2010 la Dosarul nr. 49D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 68R din 23 decembrie 2009 și Încheierea din 22 aprilie 2010, pronunțate în dosarele nr. 8.835/86/2009 și nr. 2.442.1/30/2010, **Tribunalul Suceava — Secția penală și Curtea de Apel Timișoara — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.403 din Codul de procedură penală și, respectiv, art. 1.403 alin. 1 teza ultimă din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Cristi Costel Cojocar și Paul Badea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate contravin art. 16 alin. (2) potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege, art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, egalitatea și imparțialitatea justiției, art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție, art. 23 alin. (7) referitoare la încheierile instanței privind măsura arestării preventive și art. 129 referitoare la *Folosirea căilor de atac*, deoarece împiedică exercitarea oricărei căi de atac împotriva încheierii prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi penale, o cerere de revocare, înlocuire sau încetare de drept a unei măsuri preventive.

Tribunalul Suceava — Secția penală și Curtea de Apel Timișoara — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art.1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare pronunțate în Dosarul nr. 8.835/86/2009 al Tribunalului Suceava — Secția penală, art. 140³ cu denumirea marginală *Calea de atac împotriva încheierii pronunțate de judecător în cursul urmăririi penale privind măsurile preventive* din Codul de procedură penală în integralitatea sa. Însă din notele autorului excepției și din considerentele încheierii instanței de judecată rezultă că obiectul criticilor formulate îl constituie doar alin. 1 teza ultimă al art. 140³ din același cod. Prin urmare, obiectul excepției urmează a fi restrâns numai la aceste prevederi, care au următorul conținut:

— Art. 140³ alin. 1 teza ultimă din Codul de procedură penală:

„Împotriva încheierii prin care judecătorul dispune, în timpul urmăririi penale, luarea unei măsuri preventive, revocarea, înlocuirea, încetarea de drept sau prelungirea măsurii preventive, precum și împotriva încheierii de respingere a propunerii de arestare preventivă, învinuitul sau inculpatul și procurorul pot face recurs la instanța superioară în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. *Încheierea prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi penale, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 515 din 27 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 18 mai 2010, și Deciziei nr. 15 din 20 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 17 februarie 2005, Curtea a statuat că legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești în cadrul procedurii de judecată, precum și modul de exercitare a acestora. În virtutea acestei competențe, legiuitorul stabilește hotărârile judecătorești împotriva cărora pot

fi exercitate căile de atac și condițiile în care pot fi folosite aceste căi.

În ceea ce privește încheierile, ca specie de hotărâri judecătorești pronunțate în cursul procesului, dar prin care nu se soluționează fondul cauzei, acestea nu pot fi atacate, de regulă, decât odată cu hotărârile judecătorești care soluționează fondul cauzei, care sunt, potrivit dreptului procesual penal, sentințele și deciziile. Stabilind, prin art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, că încheierile pot fi atacate cu recurs numai odată cu sentința sau cu decizia atacată, legiuitorul a acționat în limitele competenței sale prevăzute prin dispozițiile constituționale evocate mai sus. Regula exercitării căilor de atac împotriva încheierilor numai odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei se impune pentru asigurarea desfășurării procesului cu celeritate, într-un termen rezonabil, exigență recunoscută cu valoare de principiu în sistemul nostru constituțional. Sub acest aspect, prin posibilitatea exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești prin care se soluționează fondul cauzei, este asigurat accesul liber la justiție.

Faptul că încheierea prin care se respinge cererea de revocare a măsurii arestării preventive nu este supusă niciunei căi de atac se explică, pe de o parte, prin necesitatea de a evita o prelungire abuzivă a procesului, iar pe de altă parte, prin aceea că ea poate fi atacată cu recurs odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei.

Pe de altă parte, nicio prevedere a Legii fundamentale nu dă o consacrare expresă dreptului la exercitarea căilor de atac în orice cauză, oricând și de către oricine; dimpotrivă, art. 129 din Constituție prevede că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile stabilite de lege.

De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 23 alin. (7) din Constituție, „încheierile instanței privind măsura arestării preventive sunt supuse căilor de atac prevăzute de lege”. Faptul că încheierea de ședință prin care s-a respins cererea de revocare a măsurii arestării preventive nu este supusă separat căii de atac a recursului nu aduce atingere dreptului unei persoane de a se adresa justiției sau a posibilității de a se folosi căile de atac stabilite de legea procedurală.

Lipsa reglementării privind exercitarea căii de atac a recursului împotriva unor atare încheieri se justifică, așa cum s-a arătat mai sus, prin nevoia de a se evita tergiversarea inutilă a soluționării fondului cauzei.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140³ alin. 1 teza ultimă din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristi Costel Cojocar în Dosarul nr. 8.835/86/2009 al Tribunalului Suceava și de Paul Badea în Dosarul nr. 2.442.1/30/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.293

din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal și art. 278¹ alin. 8 și 9 din Codul de procedură penală

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal și art. 278¹ alin. 8 și 9 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurel Bădiță în Dosarul nr. 11.275/288/2009 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 17 din 14 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.275/288/2009, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 281 din Codul penal și art. 278¹ alin. 8 și 9 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Aurel Bădiță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 281 din Codul penal încalcă dispozițiile constituționale ale art. 73 alin. (1) referitoare la categoriile de legi și art. 115 alin. (1) referitoare la delegarea legislativă, deoarece, de vreme ce Parlamentul nu poate adopta decât legi constituționale, organice și ordinare, este evident că nu poate emite o lege specială cu referire la exercitarea fără drept a profesiei. În plus, art. 115 alin. (1) din Constituție „consfințește împrejurarea în care Parlamentul poate adopta decât o singură lege specială” — legea prin care Guvernul este abilitat pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice. Prin urmare, legea specială invocată de art. 281 din Codul penal nu poate fi Legea nr. 51/1995, pentru că legea avocaturii este „LEGE ORGANICĂ, NU SPECIALĂ.”

De asemenea, prevederile art. 278¹ alin. 8 și 9 din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și art. 126 alin. (1) referitoare la realizarea justiției, deoarece se ignoră principiul de aplicabilitate generală „non reformation in pejus”. Pentru persoana scoasă de sub urmărire penală, textul criticat reprezintă o piedică de a se adresa instanței atât timp cât există posibilitatea ca, prin propria cale de atac, să-și agraveze situația, redobândind calitatea de învinuit sau, chiar mai rău, dobândind calitatea de inculpat. Cunoscând acest

lucru, persoana față de care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală are motive rezonabile să se abțină de la a se adresa instanței judecătorești pentru a nu-și agrava propria situație. Așa fiind, accesul la justiție ar fi obstrucționat.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 281 din Codul penal — *Exercitarea fără drept a unei profesii* și art. 278¹ alin. 8 și 9 din Codul de procedură penală — *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată*, care au următorul conținut:

— Art. 281 din Codul penal: „*Exercitarea fără drept a unei profesii sau a oricărei alte activități pentru care legea cere autorizație, ori exercitarea acestora în alte condiții decât cele legale, dacă legea specială prevede ca săvârșirea unor astfel de fapte se sancționează potrivit legii penale, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.*”;

— Art. 278¹ alin. 8 și 9 din Codul de procedură penală: „*Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:*

a) *respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;*

b) *admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;*

c) *admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.*

În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 382 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 12 mai 2010, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal, statuând că atât în Codul penal anterior, cât și în diferite legi speciale au fost prevăzute dispoziții incriminatoare pentru nerespectarea normelor privitoare la exercitarea meseriilor sau altor ocupații. În vederea sistematizării legislației, s-a creat o singură incriminare-cadru la care să se poată face trimitere prin legi speciale, legi care au fost adoptate atât înainte de anul 1989, cât și ulterior.

În prezent sunt în vigoare mai multe astfel de legi speciale care reglementează desfășurarea unor profesii, meserii sau a altor activități și prevăd că exercitarea nelegală a acestora constituie infracțiune, potrivit art. 281 din Codul penal.

Incriminarea și sancționarea faptelor de exercitare fără drept a unor profesii sau activități, pentru care se cere o anumită pregătire și, în consecință, sunt supuse autorizării, exprimă necesitatea apărării unor valori sociale de o importanță deosebită, inclusiv viața și integritatea fizică și psihică ale persoanei, precum și interesele patrimoniale ale acesteia. Societatea nu poate îngădui ca anumite profesii, precum aceea de medic, de farmacist sau de stomatolog, să fie practicate de persoane fără calificare și fără răspunderea necesară în caz de urmări periculoase ori păgubitoare. Nu pot fi, de exemplu, tolerați electricieni instalatori care efectuează lucrări de instalații electrice fără să aibă pregătirea și, mai ales, răspunderea pe care o astfel de activitate o presupune. Faptul că aceleași cerințe, cu aceleași consecințe juridice, au fost impuse și profesiei de avocat este o opțiune a legiuitorului, determinată, astfel cum s-a mai arătat, de o anumită oportunitate, care intră în activitatea de legiferare a Parlamentului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal și art. 278¹ alin. 8 și 9 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurel Bădiță în Dosarul nr. 11.275/288/2009 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI ȘI PROTECȚIEI SOCIALE

ORDIN

pentru aprobarea unor precizări suplimentare aplicabile contractelor de tip strategic sau de grant semnate de beneficiarii de finanțare nerambursabilă din Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane” în perioada 2008—2010

Având în vedere:

— Ordinul ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al ministrului finanțelor publice nr. 1.117/2.170/2010 pentru stabilirea regulilor de eligibilitate și a listei cheltuielilor eligibile în cadrul operațiunilor finanțate prin Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane 2007—2013”;

— Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 720/1991 privind aprobarea Normelor de organizare și exercitare a controlului financiar elaborate de Ministerul Economiei și Finanțelor;

— Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.548/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2009 privind gestionarea financiară a instrumentelor structurale și utilizarea acestora pentru obiectivul convergență, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2009 privind gestionarea financiară a instrumentelor structurale și utilizarea acestora pentru obiectivul convergență, aprobată cu modificări prin Legea nr. 362/2009;

— Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, precum și a fondurilor de cofinanțare aferente utilizate necorespunzător, aprobată cu modificări prin Legea nr. 529/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanța Guvernului nr. 119/1999 privind controlul intern și controlul financiar preventiv, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinul ministrului muncii, familiei și protecției sociale nr. 1.164/2010 privind aprobarea Ghidului solicitantului — Condiții generale pentru proiectele de grant și proiectele strategice pentru implementarea Programului operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane 2007—2013”, prin care se reglementează mecanisme simplificate, clare și transparente în ceea ce privește implementarea proiectelor cu finanțare din Fondul Social European prin Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane”;

— Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 522/2003 pentru aprobarea Normelor metodologice generale referitoare la exercitarea controlului financiar preventiv, cu modificările și completările ulterioare,

în baza art. 12 din Hotărârea Guvernului nr. 11/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii, familiei și protecției sociale emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Prezentul ordin se aplică tuturor contractelor de tip strategic sau de grant semnate de beneficiarii de finanțare nerambursabilă din Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane” (POS DRU) în perioada 2008—2010, ca urmare a cererilor de finanțare lansate în conformitate cu prevederile ghidurilor solicitantului — Condiții generale și condiții specifice aplicabile.

(2) Contractele prevăzute la alin. (1) se modifică în ceea ce privește:

a) creșterea valorii maxime care face obiectul externalizării (subcontractării) de la 30 la 49% din valoarea totală eligibilă a proiectului;

b) acordarea posibilității, pentru toți beneficiarii POS DRU, de a externaliza integral sau parțial managementul proiectului;

c) reglementarea aspectelor juridice privind formele de contractare ale experților ce alcătuiesc echipa de implementare a proiectului;

d) flexibilizarea acordării cheltuielilor indirecte/cheltuielilor generale de administrație în procent de maximum 5%, 7% sau 15%, în funcție de tipul proiectului și de tipul solicitantului;

e) pentru proiectele depuse în conformitate cu prevederile Ghidului solicitantului 2009, decontarea cheltuielilor legate de responsabilul financiar și de consilierul juridic se vor efectua din cadrul capitolului bugetar I „Resurse umane”;

f) modificarea modului și perioadei de depunere a cererilor de rambursare pentru instituțiile/structurile/autoritățile publice, indiferent de modul de finanțare;

g) clarificarea modului de interpretare a estimărilor bugetare formulate în cadrul secțiunii „detalierea bugetului” din cuprinsul cererilor de finanțare contractate.

Art. 2. — (1) Implementarea mecanismelor enumerate mai sus pentru proiectele aflate în implementare se va realiza prin transmiterea de către Autoritatea de management pentru Programul operațional sectorial pentru dezvoltarea resurselor umane (AM POS DRU) sau organismele intermediare pentru Programul operațional sectorial pentru dezvoltarea resurselor umane (OI POS DRU) delegate în a căror gestiune se află proiectul în implementare a unei notificări către beneficiar, în temeiul art. 12 alin. (1) din contractul de finanțare aplicabil.

(2) Notificarea prevăzută la alin. (1) va cuprinde clauzele contractuale modificate în sensul prezentului ordin.

Art. 3. — În cazul în care modificările produse de implementarea noilor mecanisme generează modificări ale bugetului proiectului, beneficiarii vor înainta către AM POS DRU/OI POS DRU delegat notificări de modificare a bugetului, în termen de 15 zile lucrătoare de la data primirii notificărilor pentru modificarea clauzelor contractuale de către beneficiar.

Art. 4. — AM POS DRU va elabora și va aproba, prin decizie a directorului general al AM POS DRU, în termen de 15 zile lucrătoare de la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I, modelul standard de notificare către beneficiarii de finanțare nerambursabilă și modelul standard de notificare a modificării bugetului în urma implementării mecanismelor prevăzute de prezentul ordin.

Art. 5. — Trimiterea notificărilor pentru proiectele de grant contractate în cursul anului 2008 se va asigura de AMPOSDRU/OIPOSDRU delegate doar la cererea exprimată în scris a beneficiarului.

Art. 6. — Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, prin Direcția generală AMPOSDRU, va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Ioan Nelu Botiș

București, 3 noiembrie 2010.
Nr. 1.527.

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI TURISMULUI
Nr. 2.435 din 4 noiembrie 2010

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Nr. 2.631 din 4 noiembrie 2010

ORDIN

privind modificarea Ordinului ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și locuințelor și al ministrului economiei și finanțelor nr. 1.147/2007/620/2008 pentru aprobarea categoriilor de cheltuieli eligibile în cadrul axei prioritare „Asistență tehnică” din cadrul Programului operațional regional 2007—2013

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 759/2007 privind regulile de eligibilitate a cheltuielilor efectuate în cadrul operațiunilor finanțate prin programele operaționale, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 759/2007, cu modificările și completările ulterioare, al art. 13 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.631/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul dezvoltării regionale și turismului și ministrul finanțelor publice emit următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și locuințelor și al ministrului economiei și finanțelor nr. 1.147/2007/620/2008 pentru aprobarea categoriilor de cheltuieli eligibile în cadrul axei prioritare „Asistență tehnică” din cadrul Programului operațional regional 2007—2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 14 martie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **Articolul 5 va avea următorul cuprins:**

„Art. 5. — Categoriile de cheltuieli eligibile pentru prestarea de servicii sunt următoarele:

a) cheltuielile pentru efectuarea de studii, analize, rapoarte și strategii, servicii de evaluare a cererilor de finanțare în concordanță cu obiectivele POR;

b) cheltuielile pentru consultanță și expertiză tehnică, financiară, contabilă, fiscală și juridică;

c) cheltuielile privind achiziționarea serviciilor de audit;

d) cheltuielile de informare și publicitate pentru proiect, care rezultă din obligațiile Autorității de management și ale organismelor intermediare, în calitate de beneficiar;

e) cheltuielile efectuate pentru organizarea de/participarea la evenimente, seminare, conferințe, sesiuni de informare, organizarea comitetelor de evaluare și selecție, a comitetelor de monitorizare, reuniunilor de lucru;

f) cheltuielile de informare și publicitate aferente POR, efectuate în cadrul domeniului major de intervenție prevăzut la art. 1 lit. b), altele decât cele prevăzute la lit. e), respectiv cheltuielile pentru producția și difuzarea spoturilor publicitare radio și TV, producția de spoturi radio și TV, publicitatea prin intermediul presei scrise, panotaj, pagini web, tipărirea,

multiplicarea, producția și distribuția de materiale informative, materiale foto și video de diverse dimensiuni pentru promovarea exemplilor de succes publicitare și promoționale, difuzare de emisiuni la nivel regional;

g) cheltuielile efectuate cu traduceri și interpretariat, servicii de sonorizare;

h) cheltuielile pentru servicii informatice și de comunicații: prelucrarea datelor, conectarea la rețele informatice, întreținerea și repararea echipamentelor informatice, de comunicații și periferice de calcul, întreținerea, actualizarea și dezvoltarea aplicațiilor informatice, cheltuieli aferente procedurilor de achiziție publică;

i) cheltuielile pentru recrutarea și selecția personalului din serviciile adiacente gestionării POR pentru organismele intermediare din cadrul agențiilor de dezvoltare regională;

j) cheltuielile pentru instruirea personalului cu atribuții specifice gestionării POR din cadrul Autorității de management pentru POR și adiacente gestionării acestuia din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului și al organismelor intermediare, precum și cheltuielile pentru instruirea potențialilor beneficiari ai POR, conform Strategiei de asistență tehnică și planurilor de instruire aprobate.”

2. În titlu și în tot cuprinsul ordinului, denumirile „Ministerul Dezvoltării Regionale și Locuinței”, precum și „Ministerul Turismului” se vor înlocui cu denumirea „Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului”, iar denumirea „Ministerul Economiei și Finanțelor” se va înlocui cu denumirea „Ministerul Finanțelor Publice”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul dezvoltării regionale și turismului,
Gheorghe Nastasia,
secretar general

Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL

BIROUL ELECTORAL CENTRAL
PENTRU ALEGERILE PARLAMENTARE PARȚIALE
DIN DATA DE 5 DECEMBRIE 2010

HOTĂRÂRE**privind interpretarea art. 29 alin. (10) din Legea nr. 35/2008,
cu modificările și completările ulterioare**

Având în vedere Adresa Biroului Electoral de Circumscripție nr. 22 — județul Hunedoara, înregistrată la Biroul Electoral Central cu nr. 4/C din 4 noiembrie 2010, văzând jurisprudența anterioară a Biroului Electoral Central, respectiv Hotărârea Biroului Electoral Central nr. 8/2008 privind interpretarea art. 29 alin. (10) din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali,

luând în considerare faptul că, din interpretarea prevederilor art. 29 alin. (10) din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, rezultă că prin noțiunea de *candidat independent* se înțelege un candidat fără apartenență politică, care nu este membru al niciunui/niciunei partid politic, alianțe politice, alianțe electorale sau al unei organizații neguvernamentale a cetățenilor aparținând unei minorități naționale,

în temeiul art. 15 alin. (4) și al art. 16 alin. (12) din Legea nr. 35/2008, cu modificările și completările ulterioare,

Biroul Electoral Central h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — Nu se admit candidaturi independente ale membrilor partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale sau ai organizațiilor neguvernamentale ale cetățenilor aparținând minorităților naționale.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Biroului Electoral Central,
Octavian Oprîș

București, 4 noiembrie 2010.
Nr. 3.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 447318